

תת"ע 11127/06/23 - מדינת ישראל נגד כמאל עזב

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 11127-06-23 מדינת ישראל נ' עזב
תיק חיצוני: 10251960802

לפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	כמאל עזב

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 18.07.23 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה מיום 19.03.23 ברכב שנמסרה לגביו הודעת אי - שימוש, בניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה.
3. מאישור המסירה הסרוק לנט המשפט עולה כי המבקש זומן לדין במעמד ביצוע האכיפה והזימון אף נושא את חתימתו.
4. לטענת המבקש קיבל טלפון ממזכירות בית המשפט המודיע לו על דחיית המועד למועד לא ידוע לאחר הפגרה. על כן לא התיצב לדין.
5. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על אישור המסירה המפורט לעיל וכי אין בטיעוני המבקש כדי להצביע על עיוות דין או פגם בחזקת המסירה כדין.
6. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
7. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי

לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה **בהסכמת התובע**". בקשה זו הוגשה בחלוף מספר חודשים מעת מתן פסק הדין ובהעדר הסכמת תובע. טעם דיוני זה שומט את הקרקע לביטול פסק הדין.

8. יתרה מכך - מן ההיבט המהותי - על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי התייצבות או מניעת עיוות דין (לדיון מפורט ומורחב, ראו **רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)** (להלן: "עניין סאלם")).

9. לעניין אי התייצבות לדין - הרי שאין בעמדת המבקש כדי לסתור את חזקת המסירה כדין מתוקף זימונו במעמד ביצוע האכיפה. טענתו לפיה קיבל טלפון מהמזכירות המודיע לו על ביטול הדין אינה נתמכת בבירור כלשהו מול מזכירות בית המשפט ונטענה בעלמא וללא כל תימוכין. דיוני יום 18.07.23 התנהלו כסדרם ואין למבקש כל סיבה מוצדקת להימנע מהתייצבות לדין בעניינו.

10. לעניין חשש מעיוות דין - יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7). ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש ולמעשה כלל לא נטענה טענה לגופו של ענין. טענת חפות לכשעצמה אינה מבססת כידוע חשש מעיוות דין.

11. יצוין כי מידת העונש שהוטל על המבקש הינה מידתית ואף מקלה בראי העובדה כי הוטלה על המבקש הענישה המינימאלית המחויבת עפ"י חוק.

12. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

ניתנה היום, ט"ז כסלו תשפ"ד, 29 נובמבר 2023, בהעדר

עמוד 2

הצדדים.